

Ferenc pápa üzenete a 2024. november 17-én ünnepelt 8. szegények világnapjára, melynek témája: „A szegények imája felemelkedik Istenhez (vö. Sir 21:5)

Kedves Testvéreim!

1. A szegények imája Istenhez száll (vö. Sir 21, 5). Az imának szentelt évben, tekintettel a 2025-ös jubileumra, a bibliai bölcsesség e kifejezése különösen alkalmas arra, hogy felkészítsen bennünket a szegények nyolcadik világnapjára, amelyet november 17-én ünnepelünk. A keresztény reménység magában foglalja azt a bizonyosságot, hogy imádságunk egészen Isten színe elé száll; de nem akármilyen imát, hanem a szegények imáját! Gondoljunk erre az Igére, és „olvassuk” azt a szegények arcán és történeteiben, akikkel napjainkban találkozunk, hogy az ima a velük való közösség és szenvedésükben való résszé váljon.

2. Sirach könyve, amelyre hivatkozunk, nem túl közismert, de megérdemli, hogy felfedezzük a rengeteg téma miatt, amivel foglalkozik, különösen, ha az ember Istennel és a világgal való kapcsolatát érinti. Szerzője Ben Sirah (Sirach fia) egy jeruzsálemi tanító, írnok, aki valószínűleg a Kr.e. 2. században írt. Bölcs ember, mélyen gyökerezik az izraeli hagyományban, és az emberi élet különböző területeiről tanít: a munkától a családig, a társadalmi élettől a fiatalok neveléséig. Figyelmet fordít az Istenbe vetett hittel és a Törvény tiszteletével kapcsolatos témákra. A szabadság, a gonosz és Isten igazságossága nehéz kérdéseivel foglalkozik, amelyek ma nagyon fontosak számunkra. A Szentlélektől ihletett Ben Sirah meg akarja mutatni mindenkinek az utat a bölcs és méltó élethez Isten és testvérei előtt

3. Az egyik téma, amelynek ez a szent író a legtöbb teret szenteli, az imádság. Ebben nagy lelkesedést mutat, mert személyes tapasztalataiból beszél. Valóban, egyetlen imáról szóló írás sem lehet hatékony és termékeny, ha nem annak a tollából származik, aki naponta áll Isten jelenlétében, és hallgatja Igéjét. Ben Sirah kijelenti, hogy fiatalkorában a bölcsességre törekedett: "Amikor még fiatal voltam, utazásaim előtt nyíltan könyörögtem bölcsességért az imákban" (Sir 51, 13).

4. Keresésének ezen az útján fedezi fel a kinyilatkoztatás egyik alapvető valóságát, nevezetesen azt a tényt, hogy a szegények kiváltságos helyet foglalnak el Isten szívében, olyannyira, hogy – ha szenvedésükről van szó – Isten „türelmetlen”. amíg meg nem elégszik a velük szemben támasztott igazságossággal. "Az alázatos imája áthatol a felhőkön, és nincs békéje, amíg el nem éri Istent, és addig nem enged, amíg a Magasságos rá nem tekint, és igazságosan ítélt, és igazságot nem tesz. És az Úr nem tétoázik, és nem késlekedik" (Sir 35, 17-18). Isten ismeri gyermekei szenvedését, mert mindenkivel szemben figyelmes és gondoskodó Atya. Atyaként gondoskodik a leginkább rászorulókról: a szegényekről, a kirekesztettekről, a szenvedőkről, az elfeledettekről, ... A szívéből azonban senki sincs kizárva, mert az ő szemében mindannyian szegények és rászorulóak vagyunk. Mindannyian koldusok vagyunk, mert Isten nélkül semmik lennénk. Nem is lenne életünk, ha Isten nem adta volna nekünk. És mégis, milyen gyakran élünk úgy, mintha urai lennénk az életnek, vagy mintha meg kellene hódítanunk! A világi mentalitás azt kéri az egyéntől, hogy legyen valaki, váljon híressé és sikeresé minden és mindenki ellenére, szegje meg a társadalmi szabályokat csak azért, hogy meggazdagodjon. Milyen szomorú illúziók! A boldogságot nem mások jogainak és méltóságának lábbal tiporásával lehet elérni A háborúk okozta erőszak jól mutatja, hogy az arrogancia mennyire hajtja az emberek előtt hatalmasnak tartottakat, míg Isten szemében ez nyomorúság és nyomorúság. Hány új szegényt szül ez a fegyverekkel folytatott rossz politika, mennyi ártatlan áldozatot! De nem szabad meghátrálnunk. Az Úr tanítványai tudják, hogy ezek a „kicsik” mindegyike Isten Fiának lenyomatos arcát viseli, és szolidaritásunknak és a keresztény szeretet jelének el kell érnie mindegyiküket. »Minden

keresztény hívó és minden közösség arra hivatott, hogy Isten eszközei legyenek a szegények felszabadítására és előmozdítására, hogy teljes mértékben be lehessen vonni őket a társadalomba. Ez azt feltételezi, hogy figyelmesnek kell lennünk, meg kell hallanunk a szegények kiáltását, és a segítségére kell sietnünk” (Evangélii Gaudium apostoli buzdítás, 187). Ebben az imának szentelt évben el kell fogadnunk a szegények imáját, és együtt kell imádkoznunk velük. Ezt a kihívást el kell fogadnunk, és a lelkipásztori tevékenységet bátorítani kell. Mert »a szegények legnagyobb diszkriminációja a lelki gondoskodás hiánya. A szegények túlnyomó többsége különleges nyitottsággal rendelkezik a vallás iránt; szükségük van Istenre, és nem mulaszthatjuk el, hogy felajánljuk nekik barátságát, áldását, szavát, lehetővé tegyük számukra a szentségek ünneplését, és a hitben való növekedés és érettség útját ajánljuk fel nekik. A szegények iránti kiváltságos elkötelezettséget mindenekelőtt kiváltságos és prioritást élvező lelki gondozásba kell átültetni” (uo. 200). Mindehhez alázatos szívre van szükség, amely bátorsággal képes koldusszívvé válni. Egy szív, amely kész szegénynek és rászorulóknak ismerni magát. Ugyanis kapcsolat van a szegénység, az alázat és a bizalom között. Az igazi szegény ember alázatos, ahogy Szent Ágoston mondta: »A szegény embernek nincs mire büszkének lennie, a gazdagnak büszkesége van, ami ellen harcolnia kell. Hallgassatok tehát rám: legyetek igazán szegények, legyetek erényesek, alázatosak” (Sermones, 14, 4). Az alázatos embernek nincs mivel dicsekednie, és nem akar nagyot, tudja, hogy önmagára nem számíthat, de szilárdan hiszi, hogy támaszkodhat Isten irgalmas szeretetére, aki előtt úgy áll, mint egy tékozló fiú, aki bűnbánóan tér haza. hogy megkapja apja ölelését (vö. Lk 15, 11-24). Mivel a szegény embernek nincs mire támaszkodnia, erőt merít Istentől, és minden bizalmát belé veti. Az alázat ugyanis azt a bizalmat szüli, hogy Isten soha nem hagy el minket, nem hagy válasz nélkül.

6. A városainkban élő és közösségeinkhez tartozó szegényeknek azt mondom: ne veszítsék el ezt a biztonságot! Isten figyelmes mindnyájatokra, és közel van hozzátok. Nem felejt el téged, és soha nem is tudna. Mindannyian átélünk egy olyan imát, amelyről úgy tűnik, hogy megválaszolatlan maradt. Néha azt kérjük, hogy megszabaduljunk valami nyomorúságtól, amely szenvedést és megaláztatást okoz nekünk, és úgy tűnik, hogy Isten nem hallja meg kiáltásunkat. De Isten hallgatása nem azt jelenti, hogy nem törődik szenvedésünkkel, hanem egy olyan szót tartalmaz, amelyet bizalommal kell befogadni, átadni magunkat neki és akaratának. Megint Sirach az, aki erről tanúskodik: „Isten ítélete kedvez a szegényeknek” (vö. 21, 5). A szegénységből tehát származhat az igaz remény éneke. Emlékezzünk arra, hogy „amikor a lelki életet kizárólag a saját érdekeink és gondjaink foglalják el, nincs benne több hely másoknak, nincs helye a szegényeknek, nem halljuk többé Isten szavát, szeretetének édes örömét, nincs lelkesedés a jó cselekedetek iránt. [...] nem fakad a Lélekben való élet a feltámadt Krisztus szívéből” (apost. buzdítás Evangélii gaudium 2).

7. A szegények világnapja mára minden egyházi közösség eseményévé vált. Ez egy olyan lelkipásztori lehetőség, amelyet nem szabad lebecsülni, mert minden hívőt arra ösztönöz, hogy meghallgassa a szegények imáit, és tudatosítsa jelenlétüket és szükségleteiket. Kedvező lehetőség kifejezetten a szegényeket segítő kezdeményezések megvalósítására, valamint számos önkéntes elismerésére és támogatására, akik nagy szeretettel adják oda magukat a leginkább rászorulóknak. Hálát kell adnunk az Úrnak azokért, akik rendelkezésre állnak a legszegényebbek meghallgatására és támogatására. Papokról, megszentelt személyekről és világi hívőkről szól, akik tanúságtételük révén Isten hangjává válnak, amely megválaszolja a hozzá forduló imáit. A csend fala ezért minden alkalommal áttörik, amikor egy rászoruló testvért fogadnak és megölelnek. A szegényeknek még bőven van mire megtanítaniuk, mert a gazdagságot a középpontba helyező, az emberek méltóságát sokszor az anyagi javak oltárán feláldozó kultúrában az áramlattal szemben úsznak, hangsúlyozva, hogy az élethez egészen más a fontos. Az ima tehát a szeretetben nyer megerősítést hitelességére, amely találkozássá és közelséggé válik. Ha az ima nem válik konkrét cselekvéssé, hiábavaló; mert „a hit

cselekedetek nélkül halott” (Jakab 2:26). Ám ha a szeretet ima nélkül marad, fennáll annak a veszélye, hogy puszta jótékonykodássá válik, amely gyorsan kiszárad. „Ima nélkül, amelyet minden nap hűséggel élünk meg, cselekvésünk kiüresedik, elveszti mély értelmét, puszta aktivizmussá redukálódik, amely végül elégedetlenné tesz bennünket” (XVI. Benedek, Katekézis, 2012. április 25.). El kell kerülnünk ezt a támadást, és mindig ébren kell lennünk azzal az erővel és állandósággal, amely a Szentlélektől származik, aki az életadó. Ebben az összefüggésben jó emlékezni Teréz anya tanúságtételére Kalkuttából, egy nőről, aki életét adta a szegényekért. A szent állandóan azt ismételte, hogy az ima az a hely, ahonnan erő és hitet merít a szegények szolgálatának küldetéséhez. Amikor 1985. október 26-án beszédet mondott az ENSZ Közgyűlésén, mindenkinek megmutatva a rózsafüzért, amelyet mindig a kezében tartott, így szólt: »Én csak egy szegény apáca vagyok, aki imádkozik. Amikor imádkozom, Jézus kiönti szeretetét a szívembe, és elmegyek, hogy megadjam azt minden szegénynek, akivel utamon találkozom. Imádkozz te is! Imádkozz, és elkezdjed észrevenni a körülötted lévő szegényeket. Talán annak az épületnek az emeletén, ahol laksz. Talán vannak olyanok az otthonokban, akik a szeretetedre várnak. Imádkozz, és megnyílik a szemed, és a szíved megtelik szeretettel." És hogyan ne emlékeznénk meg itt, Róma városában, a Szent Benedek József (Benedetto Giuseppe) Labreről (1748-1783), akinek teste a Santa Maria ai Monti plébániatemplomban nyugszik és ott tisztelik. Franciaországból Rómába zarándokolt, sok kolostortól elutasított zarándokként élte utolsó éveit szegény emberként, sok órát töltött imával az Oltáriszentség előtt, a rózsafüzér mellett, breviáriumot imádkozott, az Újszövetséget és a Krisztus Követését olvasta. Még csak kis szobája sem volt, ahol lakhatott volna, általában a Colosseum romjainak egyik szegletében aludt, mint "Isten csavargója", így élete állandó imává vált.

9. A szentévhez közeledve mindenkit arra buzdítok, hogy váljon a remény zarándokává, és tegyen kézzelfogható jeleket a jobb jövő érdekében. Ne felejtjük el megőrizni a „szeretet apró jeleit” (apost. buzdítás. Gaudete et exultate, 145): megállni, közelebb menni, a figyelem apró jelét, mosolyt, érintést, vigasztaló szót ajánlani. ... Ezeket a gesztusokat nem lehet rögtönözni. Inkább mindennapi hűségre van szükségünk, gyakran rejtve és csendesen, de megerősítve az imával. Ebben az időben, amikor a remény éneke átadni látszik helyét a fegyverek hangjának, annyi ártatlan sebesült kiáltozásának és a háború számtalan áldozata hallgatásának, küldjük el imánkat Istenhez a békéért. A békében vagyunk szegények, ezért nyújtuk ki a kezünket, hogy értékes ajándékként kapjuk meg, és egyben igyekezzünk odaadóan újjáépíteni a mindennapi életünkben

10. Minden körülmények között arra vagyunk hivatva, hogy a szegények barátai legyünk, Jézus nyomdokaiba lépve, aki mindig szolidáris volt a legkisebbekkel. Ezen az úton kíséren bennünket a Legszentebb Istenanya közbenjárása, aki Banneux-ban megjelenve olyan üzenetet hagyott ránk, amit nem szabad elfelejtenünk: „Én vagyok a szegények Szüze”. Őrá, akire alázatos szegénysége miatt tekintett Isten, és aki engedelmissége révén nagyszerű dolgokat ért el, rábízunk imáinkat, biztosak abban, hogy feljutnak a mennybe, és meghallgatásra találnak.

Róma, Lateráni Szent János bazilika, 2024. június 13-án Páduai Szent Antal, a szegények védőszentje ünnepén

FERENC